

MỘT CÁI TẾT KHỎI QUÊN

Chỉ còn vài tuần nữa là chúng ta bước qua một năm mới, hay nói khác đi là TẾT CANH THÂN sắp tới. Đây là TẾT thứ hai tôi xa quê hương VIỆT NAM yêu dấu và cũng là TẾT đầu tiên của tôi trên đất MỸ này. Năm KỶ MÙI, chúng tôi đón xuân trên một hòn đảo của MÃ LAI, sau khi đã làm một chuyến ra đi trên khơi sóng cùm của bọn CỘNG SAN.

Nhắc lại chuyến TẾT, tôi càng bùi ngùi nghĩ tới những người thân và bạn bè giờ này đang còn sống trong gông cùm CỘNG SAN tại Việt Nam, không hiểu giờ này họ con được hưởng một chút gì không khí TẾT, hay vẫn anh dũng ăn sẵn trú cám, lao động quên TẾT để BẮC và ĐẢNG có thêm của cải vật chất đánh TÀU, CAMPUCHIA xây dựng một nước VIỆT NAM càng ngày càng đi xuống.

Bản thân tôi đã có kinh nghiệm qua gần bốn năm sống dưới chế độ CỘNG SAN phản lật tung các trại CAI TAO. Tôi đã trải qua 4 cái TẾT tại những nơi khác nhau kể từ khi đất nước rời vào tay bọn Cộng Sản và mỗi cái TẾT đều để lại cho tôi những kỷ niệm khó quên.

Tuy nhiên, có lẽ TẾT DỊNH TÝ đã cho tôi nhiều kỷ niệm hơn cả.

Sau khi đất nước rời vào tay bọn Cộng Sản, tôi cũng như phần lớn các anh em Công Chánh khác còn ket lại, tuy không thuần túy ở trong quân đội, nhưng là sĩ quan biệt phái, phải di trình diễn học tập theo diện Nguy quân vào ngày 24-6 1975 theo lệnh của ủy ban quân quản thành phố.

Tại Cộng Sản đã dùng chủ rât mù mờ khi ra thông cáo. Chúng yêu cầu các người di học tập cai tao mang theo đồ ăn dù dùng trong muối ngày, thành thủ chúng tôi cù yến tri lâ thoi gian hoa sê kéo dài chung muối ngày. Sau này, chúng tôi mới hiểu ra thì quá muộn. Muối ngày của bọn Cộng Sản có thể là hai, ba, năm năm hay suốt cả đời cũng không chừng.

Tôi trình diễn ở trường TABERB ngày 24-6-1975. Ngày 27-6-1975, chúng di chuyển chúng tôi lên trại T5L3 TRANG LÒN, TÂY NINH, chỗ bộ chỉ huy sư đoàn 25 cũ.

Chúng một tháng sau, vì thấy TRANG LÒN quá chật đói với số tù binh không lo chúng bên di chuyển mòi số chún tôi lên LONG KHÁNH, thuộc trung doan L9.

Toi được đưa về trại T1, chỗ quân y sư doan 18 cũ và tôi đã ăn TẾT BÌNH THỊN tại đây.

TẾT DỊNH TÝ là TẾT thứ hai trong cuộc đời học tập vài tạo của tôi. Lúc này tôi đã đổi sang trại T5L9. Suốt trong gần ba năm học tập, tôi bị chuyển trại 6 lần, trung bình mỗi trại 6 tháng, tai nhiêu chỗ khác nhau.

Vì là cái TẾT thứ hai trong tù, và vì đã hiểu được bộ mặt thật của Cộng Sản, nên chúng tôi đón xuân một cách hổ hùng. Chúng tôi không hiểu mình còn phải ăn bao nhiêu cái Tết, Đêm bao nhiêu cuốn lịch ~~tay~~ mà Bắc và Đảng sẽ ưu ái dành cho mình.

Tuy vậy, không đón Tết không được, vì bọn cán bộ CS bắt phải tổ chức mừng xuân, mừng tháng lời bằng móm của XHCN.

Bọn CS nó cũng khôn vặt làm các cụ a, mà nói về tinh kiền nhẫn thì ta thua xa. Chả thế mà đánh nhau dâng dai máy chục năm trời nó đâu có chan. Ngoài sự kiền nhẫn ra, tui nó còn khéo đắc đắc già lầm. Lien hoan mừng xuân cũng nhảm để xoa dịu sự chong doi trong trại và sự căm thù của các gia đình có thân nhân đang di học tập, làm như thế Bác và Đảng lo lắng cho các cải tạo viên lầm. Thực tế, nếu có thể giết hết chúng tôi mà không bị thế giới lên án thì chúng đã làm rồi. Hơn một năm rưỡi trong tù, tháo vát ra nhiều, nên Tết này chúng tôi tổ chức để dâng hồn năm ngoái. Quanh quẩn thì cũng bích báo (bọn chúng nó gọi là báo tuồng) vẫn nghê và bóng chuyên đón xuân, tranh giải giữa các đội với nhau. Trại tôi có 4 đội gọi là đội I7, I8, I9, 20, mỗi đội có từ 70 đến 100 người.

Rút kinh nghiệm năm ngoái, về bích báo, chả anh nào dài ngồi nán óc viết chuyện về mùa xuân, mà cứ chọn dài một bài học hay một bài báo nào của tờ Nhân Dân, thêm thắt ít nhiêu già vi vào là vừa đúng đường lối của Đảng và Nhà nước cũng như quán giao, vừa đỡ bị phê bình, kiểm thảo mất công.

Vẫn nghê thì mỗi đội có chừng 30 phút để trình diễn. Đội tôi trình diễn một bài múa và một màn hòp ca. Vì quán giao của tui tôi là một tên thường gốc Rhade, nên để lấy lòng chàng chúng tôi tap múa bài "Tiếng chày trên sôc Bombo", ăn mặc cứ như moi da đỏ, nhảy disco giá gạo. Tên này xem diễn thử, khoai quá chịu liền. Tôi thì chỉ biết tí tinh về nhạc, nhưng vì đội thiêu nhẫn tài, nên được anh em cử ra làm nhạc trưởng chỉ huy hòp ca (bọn CS gọi là cảm càng) làm tháng nhỏ phải chạy đi học một cu T.V.LÝ, cựu trưởng ban quân nhạc của bộ TTM, QLVNCH, tôi không biết bao nhiêu điều thuốc lá.

Bóng chuyên thì vỏ béo gat tép cũng tìm ra được 6 mang để đi tranh giải với các đội bạn.

Riêng phần ăn uống thì năm nay có kha hồn là Nhà nước ưu ái cho học tập chúng tôi được đặc ân, ngoài thịt bò, thịt heo như năm ngoái (mỗi người được một miếng báng ngon tay cai), còn được ti' bun và cù 16 người thì được một lit ruồi để.

Chiều ba mươi Tết, đội tôi trực ban, tức là lo bao thâu nếu có công tác phải làm, thi được quán giao cho biết cần hai người ra chỗ Long Khanh khênh cái Tivi của bộ phận quán giao bo' sửa mang về cho các quán coi chòi ba ngày Tết. Tôi bèn xung phong, mục đích là muốn xem thử sinh hoạt của đồng bào trong những ngày gáy Tết ra sao, có còn chút gì huống vi của ngày xưa hay không.

Chúng tôi hai đứa, cầm giây thủng, đòn gánh đi theo một chủ bộ đội cấp trung úy dân duóng. Tên này cũng khá lịch sù, chắc cũng muốn tui tôi đỡ bị nhòm ngo谩 mắt dù cù nhìn vào bộ vỏ của chúng tôi là người ta biết ngay là dân cải tạo, bằng cách đi cách xa tui tôi chúng vãi thuộc phia trước. Chàng cũng chắc mẩm là hai tháng không dam tròn và cũng tin vào anh ban cùng đi với tôi vốn là chuyên viên sửa Tivi của tiểu đoàn

Vì thế chúng tôi có dịp ngâm phô xa thoa thích, nhưng cảng ngầm cảng thay buôn. Thành phố không có vẻ gì là sáp Tết cả, chắc mọi người lo ăn cỗ chưa xong, tiền đâu mà ăn Tết. Chỗ bua cũng họp leo tèo, người bán nhiều hơn kẻ mua. Nhìn quanh thấy những món hàng Tết như mứt, bánh chưng rất ít, chỉ có chuối và dưa hấu, hai món thò rỉ của LK lá nhiều.

Chung tôi lồi dung lúc tên bộ đội di cách hỏi xa, hỏi một bà cụ đi cùng đường về tinh tinh sầm Tết của dân chúng. Bà cụ trả lời "Không làm các câu ỏi, ăn cỗ chưa có nói chi đến Tết. Các câu trong trại học tập cũng khô, mà túi tôi ở ngoài này cũng chẳng hỏi gì. Trận diêu cũng vì túi CS này hết. Mà cũng tại các câu nả, ngày xưa ai bảo không chịu đánh giác, bây giờ khô 'ca' đam". Hai đứa chúng tôi nhìn nhau cười ~~nhau~~ ngưng ngùng. Dàn chung bày giờ đã chán ngày bọn CS và thường dân cài tạo chúng tôi. Tôi tiêm Tivi, mặc đầu may chúa suá xong, tên bộ đội vẫn bắt chúng tôi khiêng về. Về tối trai, giặt hàng xong xuôi, chúng tôi trở về đòi thì các anh em khác đang sửa soạn bữa cơm chiều.

Đặc biệt bữa cơm chiều này tất cả mọi người đều ăn chung, chủ không như mọi khi lạnh cơm và đồ ăn xong là mạnh ai nấy kiêm cho ngoài ăn riêng. Mặc dù mọi người chỉ có một tô bún thịt nho và một tí ruối dế, nhưng ai nấy đều có cảm tưởng như mình đang dù một bữa đại tiệc.

Buổi tối 30, chúng tôi muối mây người bạn thân kéo nhau xuống một góc vắng vẻ của nhà bếp, ngồi uống rượu, ăn bánh và nói chuyện tâm tình. Keo bánh là do gia đình gửi lên trong kỳ thăm nuôi trước Tết.

Một anh bạn có máu vân nghệ đọc cho chúng tôi nghe một bài thơ mà anh vừa sáng tác. Bài thơ có thể là không hay lắm, nhưng vì hợp với hoàn cảnh của chúng tôi lúc bây giờ, nên cảm thấy rất thâm thia. Bài thơ ấy như sau:

Đêm nay 30 Tết

Muối mây đưa chúng mình
Ngồi quanh bên góc bếp
Ké lề chuyện tâm tình

Muối năm sau anh nhỉ

Nghỉ lại chuyên hôm nay
Anh em anh có nhỏ
Nhưng người bạn từ đây

Chúng tôi đêm, mọi người giải tan vì số bọn can bộ CS kiểm tra, cũng như số bọn cho săn bao cáo. Năm nay chúng tôi còn được cái may mắn là không phải lợp ngóp xách ghe lên hôi truồng lúc 12 giờ đêm để nghe lão Tôn già nói lăm nhăm.

Buổi sáng mông mott, không bị điểm danh nên có quyền ngủ trễ, ai nấy đều khoan khoái. Khác với cái Tết năm ngoái, cái Tết năm nay mắt đi cái về trình trọng của nó. Mọi người lò là trong việc chúc Tết nhau, nếu có thì cũng chỉ câu mong nhau sớm được trở về đoàn tụ với gia đình. Vài anh bạn chăm làm lòi dung ngày nghỉ mang đồ nghề ra cửa, châm một vài cái lược bằng nhôm, hy vọng mang về làm kỷ niệm cho vợ con. Ngày mồng một Tết trôi qua trong buồn te.

Ngay mồng hai, bọn CS cho phép toàn trại cùi mốt phải đoàn di đầu banh chuyên với trại ban. Riêng tôi và một số anh em khác ở nhà chơi Domino, gọi là có một chút cờ bạc giải trí ngày xuân.

10 giờ, có tiếng nhôn nhao trên khu danh riêng cho ban cán bộ rồi chúng tôi thất bon quan giao tat ta chạy xuống các dòi bắt các anh em còn ở nhà tập họp diêm danh. Thị ra có dòi 20, có ba anh bạn đã lèi dung sự số hổ của bọn CStrong ba ngày tết, đã trên khơi trại.

Chương trình vân nghe buổi tối hôm đó tuồng bị hủy bỏ, nhưng không ngờ bọn CS vẫn cho tiếp tục, chỉ rút ngắn thời gian lại và tăng cường cảnh giác rất kỹ. Chúng tôi cũng chưa còn tâm trí đâu mà thường thường vân nghe, chỉ lo lắng không hiểu bọn CS sẽ có thái độ ra sao khi có người trốn, thành thử cuộc vui đêm đó kết thúc thất buồn tẻ.

Ngay mồng 3, chúng tôi lại tiếp tục lao động vinh quang như thường lệ. Đến mồng 6 tết thi trại tôi giải tán, trả đất lại cho thị xã LK. Một số lớn các anh em bị đưa lên trại TRẦNG TÀO o' BINH TUY, còn riêng tôi và một số nhỏ được đưa về trại HỘC MÔN T4LI9.

Năm o' trai này hồn 4 tháng, tôi lại bị chuyển sang trại T5LI9, sau đó được đưa lên Sư Đoàn 2 VC ở TAY NINH để làm công tác kỹ thuật. Đến tháng 2-78, Tôi được đưa về làm tại Cục XDKT QK7, chờ trại Nhảy dù HHT cũ cho đến tháng 12, lúc tôi vượt biển.

Tôi ăn Tết Mau NGo tai SG, nhưng đến Tết Kỷ Mùi thi chúng tôi đã có mặt trên một hòn đảo nhỏ của Ma Lai.

Hòn 3 năm ở với CS, mỗi năm ăn tết o'một nơi khác nhau, một số khuôn mặt bạn bè khác nhau, đã cho tôi thật nhiều kỷ niệm.

Bạn bè tôi, một số vẫn còn trong các trại học tập, một số đã được tha và một số đã thoát ra được nước ngoài. Dù họ o'dấu, chắc chắn không bao giờ tôi quên được họ

Anh CH. thân mến, bài thơ của anh đọc trong góc bếp tết năm nào tôi vẫn còn nhớ rõ. Tui mình bay giờ mỗi người một phuơng. Chỉ mong sao như lời anh, "Mười năm sau" chúng ta sẽ có một dịp tết nào đó! Nhưng người bạn từ đây "ngày xưa họp mặt đe hàn huyên, trong một đất nước VN thanh bình, không còn bóng giáng loại qđ" Mong ước vọng không là ao vọng.

Fort Wayne, IN. 1980

VỀ MÃN.. (TIẾP THEO)

Khoảng năm 1899, nhà tiên-tri Frederic Nietzsche, đã cho biết thế-kỷ 20 là một thế-kỷ đầy chiến-tranh và sẽ kết thúc khó tránh được, bằng đế-tam thế-chiến khung-khiếp và tai hại bởi phản hồi 2 kỳ thế chiến trước.

Chi có những tâm-hồn thanh-tịnh, với tinh-thần trách-nhiệm đúng mục, và sủ-thán-trọng khôn-ngoan mới cũng có được sứ sinh-tồn của nhân-loại ..(H. TÌEN CHIẾN)